

TABÁK MIKLÓS PÉTER

Az ólomkatonából lett betű

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/82

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Tabák Miklós Péter

Beolvastott, régi ólomkatonáimból

nyomtatják ezeket a sorokat,
játszottam velük, és játszom most is –
ennyi, ami megmaradt.

Tabák Miklós Péter (1976) első kötete ez a versfüzet. Tárgyilagos, tömör, iróniával fűszerezett, s mégis gyengéd hangú verseit az Ezredvég című folyóiratból már ismerhetik a lírakedvelő olvasók.

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

Befordulok saját sarkamon

2046. VII. 11.

Most lettem hetven éves,
a hajam egy része kihullott,
ami megmaradt, az is lisztfehér
(húszévesen persze dús és barna volt)

A lábam is egyre görbébb,
és összementem öt-hat centit,
így remélem, hogy elférek
majd egy szűk, sötét temetőben.

Mire is tudnék gondolni most,
ha nem a fiatalságomra,
mikor is rettegetem öregségemtől.

Miről is tudnék írni most,
ha nem a hetvenhatedbe évemről,
melytől már most is rettegek?

Szabad akarat

Tóbiás kutya békésen szunyókál
a hűsítő előszobakövön,
míg tart a meleg.
Aztán fölmászik a pokrócra,
tappancsai alá fog egy labdát,
és újra elszenderül.
Vajon ha előszoba helyett
kezdettől fogva
csak pokróca lenne,
akkor szomorúbb volna?

Száraz élet

Apám bekeveri bűját a borba,
aztán kortyol egyet kényelmesen,
leül a konyhaasztal végébe,
és az életet
– mint más az ingujját –
egy mozdulattal fölhajtja.

Mint száz éve

Hiábavaló az igyekezet,
főlöské minden győzködés:
ma a városban maradok,
zenével, barátokkal és sörrel
töltöm az estét.
Megbeszéljük az életet
öt percben,
ami eddig volt,
és ami ezután lesz,
tapsolunk a zongoristának
két igazság között,
majd testes borra váltunk,
és mint azt előkelő körökben látni,
elhalkulunk, élvezzük
a finom önsajnálatot,
a tanúsított megnemértést,
a bizsergést az ujjhegyünkben,
melynek végén ez a kicsinyes
bolygó forog.

Megfelelő vers

Az ember megy az utcán,
zsebre vágja a kezét,
ha hideg van.

Majd rákezd az eső,
szétrobbannak a földön
a vízcseppek.

Ezerfelé.

A buszon hajszagú
a levegő.

És estefelé
boldogok lesznek,
akik nem kutatják,
honnan jön a boldogság.

Befordulok saját sarkamon

Törődnek velem,
tán túl sokat is,
nem őrangyalok,
hús-vér emberek ők.

Megsajnálják a
vergődő halat,
és a tó partján
egy kővel agyonütik.

Avart gereblyéznek

Egy őszi asszony avart gereblyéz
ködös, októberi kertjében.
Lassan lánggra lobbannak,
mint az én elhullott leveleim is,
és bűdös füstjük felszáll
e földi krematóriumból.

Bűvészsország

A bölcs ember bűvész,
aki tudását a titokzatosság
kápráztató falával veszi körül,
mely kielégíti a közönséget.

Így húzták föl Hollywoodot,
melynek oly régóta ülünk a tövében,
hogy már ha akarnánk, se látnánk
a részeg, drogos színészek haláltusáját.

Elforduló fejünk egyre tudatlanabbul
rajong a misztériumokért,
és vajon mi más lehetne
egy igazi bűvész célja?

Káromkodás

Ma már az emberek
jelzőt tesznek a
„kurva élet” elé is.
Eletről rég nincs szó.

Biztonságunk

Beszélhetünk-e biztonságról,
miközben a törvény kiskapuin
elefántok járnak át?

Végső egoizmus

Kezdhetsz a világgal,
amit akarsz, miszter Nyugat,
– akadályozni úgyse tudjuk –,
de miért kell közben
nekünk ezt éhesen figyelniük?

A háború áldozatai

Nincsen senkim kihez verset küldhetnék
mert velem élnek kiket szeretek
és így gondolatom az övék is
a dohos pincék sötét félelmében.

Harminchatodik

A mérleg azt hitte,
egy kisgyerek állt rá,
az öregnek azt mondták
öreg a mérleg;
összevissza mutat néha.
A szegény embernél
csak a szegény ember
vigasza soványabb.

Távolodóban

Soha nem ébredtem még éhesen
egy városi padon újságpapírok alatt,
és még soha nem dobáltam éhesen
kenyérdarabokat a galamboknak.

Sehonnai

Sört rendel egy úr
a hotel bárjában,
senki sem tudja honnét jött.

Homlokán egy mély,
függőleges seb éktelenkedik,
tán csehszlovák volt szegény.

Szarajevó

B. G. tíz évig
kergette a bőrt.
Közepes technikájú,
de lelkes játékos volt.
Miután kiöregedett,

régi álmát valóra váltva
fekete ruhába bújt,
és mások meccsein fújta a sípot.
Nem tudott elszakadni a focipályától,
ez volt az ő élete.
Kilencvenháromban
az olimpiai stadionban
tért örök nyugalomra.

Irodaház

Kis pont az ember
egy irodaház mellett.
Egy kis senki,
vagy inkább Mr. Shanky.
Aztán az épület
kihozza belőle
a maximumot,
így lesz Mr. Shanky
kis pontból szétfolyó,
kis piros ponttá.

Akasztásra gyűlik

Akasztásra gyűlik a nép
a fölállított bitófa alá,
hogy a lecsöpögő vér
egyenest a szájába folyjon;

eggyé válnak a halottal,
és kivégeztetnek ők is!

A falra festik a halál jelét,
majd máglyát raknak betűkből,
rózsakertben buggyan ki
a vörös virág vére.

Aprón vett mosoly

Ül egy koldus a rakparton,
kalapja maga elé dobva:
munkaeszköz.

Szemben vele egy másik ücsörög,
és nevet az embereken, akik
valahová sietnek.

Egy lány a zsebében kutat:
„Koldusok vagyunk mindannyian,
míg valaki könyörögve kér tőlünk.”

És a koldus köszönve rámosolyog:
„Bolondok vagyunk a király udvarában,
és ő ezért fizet nekünk.”

A magányos cigány

Úgy tűnik, hiába létezőnk,
a szavaink lezuhannak és összetörnek,
mi némán megyünk tovább,
vagy sikítunk a széllel egy nagyot.

Kavicsot rugdalunk unottan,
irigy gyerekek arcát látjuk
az iskola ablakaiban,
tartoznánk bárcsak mi is valahová,
egymáshoz, mint a gyerekek,
hiszen azok vagyunk
születésünk percétől fogva,
könnyes vidámságunk haláláig.

Egy király meséje

A felhők mögé bújt egy király,
és magára húzta az ég kék színét,
majd éjszaka a csillagokból koronát csinált,
aztán visszajött a Földre,
hogy a szegénységből trónt faragjon.

De a szegénységből csak sámli lett,
és a csillagokból lánc a rabnak,
az ég kék színe elfolyt a tengerbe,
a királyt a Földbe temették
hová majd egyszer a felhők hullanak.

Boldog, boldogtalan

Boldog a kalóz,
ki levágott bal lába híján
mindig jobb lábbal kel.

Boldogtalan a kalóz,
ki levágott jobb lába híján
mindig bal lábbal kel.

Továbblépésre várva

Középkori sárkányok
okádnak tüzet e században,
ők nem haltak ki úgy,
mint a lovagok.
A száraz vízköpőket
zöld moha nőtte be,
mint remegő kétség
az emberek ágyát.
Most nincs kristálytisza víz,
mely az égből hullva meg-
tisztítana minden pusztítást,
nincsen olyan értelem,
amire odafigyelnének
az értelmet szomjazó fülek.

Hiányod: önmagam hiánya

A szerelem

A kutyám vonít,
nem is tudja, miért,
én legalább tudom,
miért nem vonítok.
Jelentős előnyöm,
hogy ember vagyok.

Szentendre fölött

Mint egy vénember
úgy nézek vissza én is
eddig leélt életemre.
Mindkettőnk múltja
ötperces mese,
tényleg nem igaz
a fele se.
A jövőnk talány,
magunk se tudjuk,
minek a reménye,
ha ugyan nem magáé
a reményé.
Az évtizedek most
az én javamra szólnak,
és annak a javára,
aki majd a fát vágja
a koporsóhoz
valahol errefelé,
Szentendre fölött.

Üveg forma

Kettőnk tükörképe
a kirakatban maradt,
miután kíváncsian belenéztünk,
hogyan észrevegyük magunk.
Ahogy odébbállunk,
máris minket árulnak,
a vágyainkat viszik,
hiszen szépek.

Így fogy ki
magából az ember,
miközben a körúton sétál.

Ebben a törzs nélküli,
színes lombú fákból
lebegő erdőben.

Igaz bókók

Szép vagy. (Viccelsz?)
Szép, ha mondom. (Bolondom!)
Szemed napfény,
hajad alkony,
ahogy simogatom,
belevész kezem.

Szépséged ködhöz hasonló,
titkos éji vándor,
ki csöndes órákban
fejét kezére hajtva
széttérül az alvó réteken.

S mielőtt a pirkadat
lassan elolvasztaná,
én beszívom
mélyen a tüdőmbe,

ne vesszen magába
szerelme, napfény szeme
és szélében szarkalába,

hadd bújjon elő
belőlem szépséged

sejlő ködruhába bújva!

Válassz, helyettem is

Megsimogatni a bőröd lágyan,
hogy alig érezd, és kirázzon a hideg,
vagy simogatni erősen, úgy,
hogy ujjaim nyoma fehér csíkot
hagyjon maga után,
mint egy repülő,
amely vagy minket visz,
vagy elszáll fölöttünk.

Zsuzsa verse

Magányom: múltam,
vicsorgó emlék,
mit megcsaltam
veled, szerelemmel,
korsóban habzó sörökkel,
puha öleléssel,

remegő árnyék,
melyre leszállt az est.

A Hold is,
kivel párban jártam,
bolygóvá szelídült,
s eltűnt az égen,
tán hullahoppozik
a vidám Jupiterrel,

űrlakó vagyok,
most forduljon
a világ köröttem!

Vágj zsebre,
és a tenyeredben alszom,
ujjaid összefonom,
míg mellém bújsz,
csempétől hideg lábbal,
hullámozó koronáddal,

a természet parancsára
hullajtjuk leveleinket.

Honvágy

A napraforgókról jutsz eszembe
(melyeket párban a szobádba vettem,
hogyan boldog ölelést lássanak)
a tábla mellett rohanó vonaton,
mely próbál téled távolodni
(e büszkén hátat fordító,
vak virágok között),
de velem egyre feléd tart.

Mint ősszel a kutyák

Ősszel a kutyák elcsavarognak otthonról,
és talán nem is tudják, miért.
Én sem tudom, miért fogott el a vágy,
de most veled szeretnék csavarogni
és beszélgetni némán, szavak nélkül,
mielőtt még megtudnánk,
valójában hova is tartunk.

Őszinte beismerés

Távolból szeretlek,
ahogy télen szeretem a nyarat,
s ahogy nyáron a telet.
Ez a vágy.

Rövidtávú önvédelem

Nem ismerlek, míg
nem vagy őszinte.
Nem tudom, őszinte vagy-e,
míg nem ismerlek.

Őrizlek

Ha egyszer mélyen a szemembe néznél,
az arcodat látnád viszont.
De ugyanígy láthat téged bárki,
aki mélyen a szemembe néz.

Vajon mi?

A tudomány se tudja, mi közvetíti
a vonzóerőt két bolygó között,
mi is keringünk egymás körül
nem ok, csak magyarázat híján,
éppen kellő távolságban,
megakadályozva az egymásba ütközést,
megelőzve a szétszakadást
gravitációnk által.

Hiányod: önmagam hiánya

A vakvágány mellett vadvirág nő,
a rozsdás síneken már nem jár vonat,
a vaspálya az erdőbe fut,
és valahol a távolban összeér.

Néha nem értem, mi történt,
hová lett a forgalom és a bakterház,
hová tűnt a cél, az állomás,
és hová lett az a sok utas.

Ellaposodó szerelem

Azt mondtad egyszer:
a szerelem megfizethetetlen,
de ma úgy látom
a szerelem egy húszfilléres a sínen.

Elszenesedve

Kicsi lett a szerelem,
gyöngén hajlik a lángja.
Ha megidézlek e gyenge fénynél,
nem látom, mi volt a titkod,
csak azt tudom, nem félek,
mert már elégett bennem minden,
amit a te tüzed a múltba küldhet.

November van

Újra elmentem Visegrádra,
föl a fellegvárba, a hegy tetejére,
ahol pár éve tavasszal
együtt sétáltunk,
a hosszú szerpentin után.

Most kocsival a szerpentin
rövid volt, és cseppet se fárasztó,
a fellegvár leszállt a felhőkből,
és kihűlt, hisz november van.
November van nélküled.

Tavaszcím

Dobban a szív,
éljen az élet,

forró ajkamhoz
érjen, mi éget.

Visz a nabbod,
télé za nej lé,
zohmakja órrof
tegé im nejré.

Lágyan

A Kopaszi-gáton tábortúz ég,
lángjai téged idéznek,
arcomba csalják a meleget,
mint te is nemrég,
ahogy lágyan az égig érnek.

A várakozás percei

Parnasszus

Az igazi költők legalább egyszer
versbe szőtték a szót: Parnasszus.
Most legalább tudom,
a dolgok már nem ezen múlnak.

Itthon írok

Átváltozom, amikor elmegyek,
mikor kilépek magamból és nevetek bután,
ahogy nevetni szoktak az emberek
a munkahelyi tréfán, és itthon hagyom,
ami valóban fontos, majd este
szívom be újra a melankóliával édesített

levegőt, elbódulok, mint aki
magába szűrja az élvezetet,
megválóok pár szótól, melyek bosszúból
még több szót szülnek, és közben
nem áhítósom semmire, nem várok
eredményt az osztályozhatatlan
gondolatoktól, nem gyógyít meg
ez a gyógyszer, csak fárasztja
a bennem levő lelket, mely nyög,
miközben kiáltani túl büszke,
szétfolyik a papíron a tinta-lélek,
és változom ismét vissza
hazafelé jövet.

Kor kérdése

Kést döfni más édes húsába,
mindannyiunk becses mestersége,
és úgy válik elfogadottá e dolog,
mint hajdanában a karóba húzás.

Jó az, amit jónak tartunk,
ennek fényében jók vagyunk mi mindig
pár évtizeden át.

Most béke van, fegyvertelen háború,
így szépen, törvényes keretek közt
fojthatjuk sárba ősi ellenségünk,
saját fajunk.

Miért vagy szomorú?

Csak akkor írhatunk
valamiről elfogultság nélkül,
ha már túl vagyunk rajta.
A ronda dolgok
utólag is rondák,
és a szépek is elrondulnak,
hiszen elmúltak.
Ezért olyan szomorú az ember,
amikor a múltba mereng.

A néma tulipán és az evolúció

Egy tulipánt
meg lehet érinteni,
egy tulipánnak
van színe,
van illata,
és van íze.
És ha az evolúció
úgy akarta volna,
még ki tudja,
mije lehetne
egy tulipánnak.

Ha

Ha
a
vers
esetén
soronként
járna
a
honor,
akkor
most
nem
lennék
ennyire
komor.

Rossz helyen

Egyszer egy szűk látókörű ember
felszállt a villamosra.
Csalódottan szállt le nemsokára.
Nem találta meg az élet értelmét.

Mert az élet értelme buszon utazik.

Éhes vagyok

A világegyetem célja
egy túróspalacsinta.

Bizarr, merész és finom
hipotézis ez tőlem,
aki pontosan tudom,
milyen kis pont vagyok
a mindenségben.

Mégis, a cél mindig
megegyezik a vággyal.

Észrevehetetlen évek

A világ havas síkságain
sokmillió felfedezetlen
pingponglabda él.
Reménykedve várják a meleget,
hogy láthatóak legyenek,
mint a fűszálak a réten.

Az időről

Az idő csak áll
mi pedig elmegyünk mellette

Azt mondjuk elrohan
elmúlhat-e a végtelen

Egy periódus

Hallom amint csöpög a lé
csipp-csupp; pulzus

Megszáradt vér hull a földre
hangja nincs; csend

Egy olló dolgozik a szomszédban
kitt-katt; idő

Valakit most lönek le a filmben
piff-puff; játék

Becsukódik az utolsó ajtó
klitt-klatt; vége

A lyuk

Lyukas kétfilléresekből fon
nyakláncot a nyomor
nehezebb időkre.
Akkor majd lefejt,
és a lyukat félig kieszi belőle.

Halálos vágta

Befogott lovak vagyunk,
kikerülhető akadályokon ugrálunk át,
és ahogy ösztökéljük magunkat,
sarkantyúnk emberségünkből fakaszt vért.

A rét és az erdő
a vadlovak végtelen pályáját jelöli,
ahol maguk tűzik ki a célt,
és érik el minden gond nélkül.

Egy hétvége

Nem érdekel a kosz a körmöm alatt,
egy hétvégére elhagyom magam,
ha nem lenne senkim a világon
ez a hétvége az életem volna,
elhagynám magam, mint a fény,
mit elnyel a mocsok.

Egyedül

Hűvösen csillan a szél
az ablaküvegen,
társat keres a meleg
szobában.
Beengedném, de tudom,
kedvét szegné a
társaságom.

Hétköznapok

Az utcaseprő felsöpri a mát
mit az idő hányt el
belektor kutató szemekkel
míg végül kukába önti az egész napot
rá az érintetlen tegnapelőttökre.

Hócsata

(avagy: ami kimaradt a bibliából)

És Jézus elmondá egy alkalommal
a gyermekek kíváncsiskodó seregének,
hogyan ünnepeljék majdan születésének napját,
pedig havat tán sosem látott.

Istenről faggattak

Megkérdezték tőlem szinte szemrehányóan:
– „te tagadod istent?“,
meghökkenem a hangsúlyon,
majd a szemükbe mondtam:
„nem tagadom!”

Ki gödröt ás, hegyet teremt

Megengedhetek magamnak egy kis gödröt
itt a kert végében, az avar alá;
ha kész lesz majd beleülök,
és talán elgondolkodom a hegyeken.

Az ólomkatonából lett betű

Beolvastott, régi ólomkatonáimból
nyomtatják ezeket a sorokat,
játszottam velük, és játszom most is –
ennyi, ami megmaradt.

Csönd

Csönd lett nekem,
sűrű, mély csend.
Nem hallom a madarakat,
sem a fák suhogását,
de őrzöm az emlékedet
mindörökké.
Csönd lett nekem
s csönd lett neked,
isten óvja sírodat,
mi megóvjuk emlékedet.
Csönd lett neked,
végtelen csend,
augusztusi hullócsillag.

Ködni egyet

Egyszer én is megfáradt
öregember leszek
ki köp a világra
és közömbösen veszi tudomásul
mennyire egyedül van
akkor is ha tíz gyereket csinált

Nagyapáimra emlékezve
– kikben valami tűz
örökké lobogott –
mély aggodalom tölt el azonban
talán mégsem fogok ködni egyet
míg meg nem halok
hanem elmondom amit gondolok.

Akkor is ha nincs rá igény.

A napfényt keresve

Aki elindul a hegynek fölfelé
az megtudja miért ott megy le a Nap
és aki már a csúcson van
az boldogtalan mert tudja
onnan az út csak lefelé vezethet

A játék vége

Hurkapálcából és damilból sárkány készül,
szépen száll, de a damil elszakad,
a sárkány elszökik, mint a negyedik év,
miután előtte három elszaladt.

A várakozás percei

A színházi ólomnehéz, bársony firhang,
mint a piros-tilos szemaforhang,
mindig kísért, hogy mögé nézzek
meglesni a színpadot, mielőtt még
megérkezik a hétórás vonat.

Ó, a művész

Elég lehet, ki már
elégedett,
neki egy szikra is
elég lehet.
De akiben benn
ég a tűz,
az életében
ördögöt űz,
és a halála
puszta kihunyás.

Átlátni

Az ember nem eltörik,
mint az ablaküveg,
hanem gyötrelmesen morzsolódik,
mint a radírgumi.

És ki így érzi ezt,
ablaküveg akar lenni.

Das Ei

(T. D.-nek)

Mely ugyan
egy a madárral,
mégis egy lehetőséggel
több, valószínűség,
afféle Schrödinger macskája
(mi minden
lehet a tojásban,
míg fel nem
törik a héja),
mi minden
lehetne e lény
madárlátta
tudatunk nélkül.

Változó világ

Egyre terjeszkedik a sivatag,
és a gondolatokat betemeti
a verseny szülte számum.

Előkerülnek a sakálok,
büszkén fölszegik kis fejüket,
érzékeny orruk van a halálhoz.

Aztán belemarunk egymásba,
miközben májunk oly nagyra hízik,
mint az agyunkban örvénylő vákuum.

A padlásszoba

Áll egy ház,
benne ül egy szoba
az ablak előtt,
és nézi a nagyvilágot,
ahogy elmosódik
az ablak mögött.
A könnyek kívül csorognak
az idegen szülőföldre.

Áll egy ház,
benne ül egy szoba,
a meleg kályha mellett,
arcát a tűzbe tartja,
de nem szenved úgy,

ahogy székenében szeretne.
A könnyek kívül csorognak
az idegen szülőföldre.

Áll egy ház,
binnen ül egy szoba
padlóján kihűlt lábnyomok,
mindenki elment
kulccsal és hittel
a felhők ölébe.
A könnyek onnan csorognak
az idegen szülőföldre.

Az öreg 41-es

Jártam én már erre
még kisgyerek koromban,
nagyénémmel kalandozva el;
világvégeinek tűnt ez a táj.

S valóban tarka madarak
kísérték a döcögő villamost,
olyanokat azóta sem láttam,
úgy összetörpült a világ.

Rózsa

Bármilyen szép is
egy kivirágzott rózsa,
szebb sosem lehet annál,
amit behunyt szemmel
magunknak rajzolunk.

Mintha

Mint egy tönkrement élet,
tudjuk róla, hogy tönkrement,
azt se látjuk,
hol kellett volna másképp –
oly sok volt benne a rossz irány,
nem enged felejteni,
se magunknak megbocsátani,
más sosem érti meg,

inkább félve elutasítja,
megválna tőle az ember,
ha nem fájna se neki, se másnak
a jövő mintha ilyen volna.

Búcsú

Hát lehullottál
puha leveleimre bőszerű,
nézd, koronám megőszül,
gyökerem gyengül, korhadok,

karomra lassan
madár se szállhat,
oly törekennyé tette a bánat;
magja köré nőtt húsod.

Menj, keress felhőket,
köszönts virággal a Napot,
s áldd a sorsot,
ha a föld körülötted termékeny.

Készült 500 példányban

**Ez a
039
példány**

**ISBN 963 640 150 0
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Simor András

**990244 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
